Τὴν ἐποχὴ μάλιστα αὐτὴ ἔμενε στὴν Κυανῆ Ἀκτὴ τῆς Γαλλίας, ὅπου ἔγινε μέγας ἀνθοπόλεμος.

Στὸν ἀνθοπόλεμο, παρὰ τὰ ἔτη του καὶ τὴ λευκή του γενειάδα, ἔλαβε μέρος καὶ ὁ Βλαστός. Καὶ ἡ σάτυρα ἐπιγραμμάτισε ὡς ἑξῆς τὸ... πολεμικό του μένος :

Στὸ Αἶξ-λὲ-Μπαὶν ἔγινεν εἶδος
ἀνθοπολέμου καὶ ἀγών.
Καὶ ὁ Βλαστὸς τῆς «Ἀτλαντίδος»
ἔλαβε μέρος ἐνεργόν.

Κι' ἔτσι μ' αὐτὸ τὸ ντραβέρι
τῶν διεθνῶν πολεμιστῶν,
εἶχε καὶ ἡ Ἑλλὰς προσφέρει
ἕνα λευκότριχα Β λ α σ τ ό ν !

* * *

Ἡ πολιτικὴ ζύμωσις τότε, ἕνεκεν τοῦ στρατιωτικοῦ κινήματος, ἦταν μεγάλη. Ὁ μακαρίτης Γούναρης, Ἰάπων μεταξὺ τῶν ἄλλων Ἰαπώνων, ἐδείκνυε τάσεις ριζικῆς ἀποκαθηλώσεως ἀπὸ τὸ Θεοτοκικὸν κόμμα. Πολλὰ ἐλέγοντο περὶ συμπήξεως ἰδιαιτέρων πολιτικῶν ὁμάδων. Ἐπειδὴ δὲ ὅλοι οἱ κορυφαῖοι τῶν κομμάτων τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἔλειπαν στὴν Εὐρώπη, ἀνεχώρησεν αἰφνιδίως καὶ ὁ μακαρίτης Γούναρης, μεταβὰς στὸ Μόναχο. Στὸ ταξεῖδι αὐτὸ ἀπεδόθη μεγάλη σημασία καὶ ἐγράφη ὅτι στὸ Μόναχο θὰ συγκεντρωθοῦν οἱ ἀρχηγοὶ τῆς νέας ὁμάδος, γιὰ νὰ θέσουν τὰς βάσεις τοῦ νέου κόμματος.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἢ δὲν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τίποτε ἐκεῖ, ἢ δὲν ἔγινε, γιατὶ ἡ σάτυρα, στὴ δική της ἱστορία, ἀνέγραψε τὰ ἑξῆς :

Ὁ Γούναρης μὲ τὸ γλυκὸν
καὶ μὲ τὸ λάλον στόμα,
ἐπῆγε εἰς τὸ Μόναχον
διὰ νὰ κάμῃ κόμμα.
Καὶ ἴσως ἔλθῃ φέροντας
φίλους πολλοὺς ἐμπρός του,
μὰ κι' ἴσως ἀπ' τὸ Μόναχο
γυρίσῃ... μ ο ν α χ ὸ ς του!...

* * *

Σὲ ἄλλο φύλλο πάλιν ἐδημοσιεύετο τὸ ἑξῆς ἐπίγραμμα γιὰ τὸ ἴδιο ζήτημα :

Ὁ Γούναρης ποὺ συνηθίζει
ποτέ του νὰ μὴ μένῃ ἀργός,
εἰς τὴν Εὐρώπην ξεσκονίζει
τὴ γοῦνα του γιὰ ἀρχηγός.
Γιὰ νὰ σκεφθῇ τὸ τί θὰ κάνῃ
ἐπῆγε καὶ στὸ Μόναχον
κι' ἀφίνει τὸν παλιό του βλάμη
ξερὸν καὶ... ἀ π ο μ ό ν α χ ο ν!

Τὸ πρῶτο τραγουδάκι τὸ ἔγραψε ὁ κ. Πώπ, καὶ τὸ δεύτερο ὁ μακαρίτης Πολύβιος Δημητρακόπουλος.

* * *

Τὸν ἴδιο καιρὸ δημοσιεύτηκε κι' ἡ ἑξῆς σάτυρα πρὸς τὴν Κυρίαν Παρρέν, πρόδρομον τοῦ φεμινισμοῦ στὴν Ἑλλάδα :

Σὰν μῆλο, σὰν δροσάπιδο
κρεμάσου ἐδῶ, κυρά μου,
καὶ μεῖνε, ὡς ποὺ τὸ δέντρο σου
ξερὸ νὰ πέσῃ χάμου.
Καὶ τότε ὁ Παρρὲν θὰ πῇ,
τί εἶν' αὐτό, παιδιά μου,
ποὺ στέκεται κοντά μου!
Ἄνδρας νὰ πῶ ; Δὲν φαίνεται...
Γυναῖκα ὄχι, τί εἶνε ;
Συμφορὰ μου!...

Ο ΠΑΛΑΙΜΑΧΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἡ Ψυχὲς τοῦ Δάσους

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΙΣΤΟΡΙΕΣ, ΑΣΤΕΙΑ

Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος καὶ ὁ ἀρχιμάγειρος τῶν ἀνακτόρων. Ἡ ἀξιώσεις τοῦ Λάμψα. Μιὰ φιλονεικία στὴ Βουλή. Ὁ ἀνδριὰς τοῦ διπλωμάτου. «...Ἀπαγορεύεται!...» Ὁ Φούντας στὸν πόλεμο. Μιὰ χαρακτηριστικὴ ἀφήγησις. Οἱ πέντε ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου. Τί λέγει ὁ Πυθαγόρας κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κάποτε ὁ βασιλεὺς Γεώργιος εἶχε στείλει στὴν Εὐρώπη τὸν πρώην διευθυντὴν τοῦ ξενοδοχείου τῆς «Μεγάλης Βρεττανίας» Εὐστάθιον Λάμψα γιὰ νὰ διδαχθῇ τὴ Γαλλικὴ μαγειρική.

Ὅταν ξαναγύρισε ὁ Λάμψας στὴν Ἀθήνα καὶ ὑπηρέτησε γιὰ κάμποσο καιρὸ ὡς ἀρχιμάγειρος στὰ ἀνάκτορα, ἐζήτησε ἀπὸ τὸν βασιλέα νὰ τοῦ αὐξήσῃ τὸν μισθό. Ἀλλοιῶς τοῦ ἐδήλωσε ὅτι θὰ ἔφευγε.

— Μὰ τὸ μισθὸ ποὺ μοῦ ζητᾶς, τοῦ εἶπε ὁ Γεώργιος, δὲν τὸν παίρνουν οὔτε οἱ Πρωθυπουργοὶ τοῦ Κράτους !

— Τότε, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Λάμψας, πάρτε κανένα Πρωθυπουργὸ γιὰ ἀρχιμάγειρο, γιατὶ ἐμένα δὲν μὲ συμφέρει...

Κόκκαλο ὁ Γεώργιος...

* * *

Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ ἄνοιξε καφενεῖο στὸ Λονδῖνον, ἦταν... Ἕλληνας καὶ λεγόταν Πάσχας.

Τὸ καφενεῖο του τὸ ἄνοιξε στὰ 1652 στὴν ὁδὸν τῶν Λομβάρδων.

Ἡ ὁδὸς αὐτὴ ἐπῆρε τὸ ὄνομά της ἀπὸ Ἰταλοὺς ποὺ εἶχαν διωχθῆ ἀπὸ τὴν Ἰταλία καὶ εἶχαν ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ. Σήμερα δὲ εἶνε μιὰ ἀπὸ τὰς πιὸ πλουσίας ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου, γιατὶ σ' αὐτὴν ὑπάρχουν τὰ μεγαλείτερα καταστήματα τῆς πρωτευούσης τῆς Ἀγγλίας.

* * *

Σὲ μιὰ συζήτησι ποὺ ἔγινε μιὰ φορὰ στὴ Βουλή, κατεκρίθη ἀπὸ πολλοὺς ἡ διαγωγὴ ἑνὸς Ἕλληνος πρεσβευτοῦ, γιὰ τὴν στάσι του, κατὰ τὴν περίοδο τῶν διαπραγματεύσεων, ὅταν γινόταν ἡ συζήτησις γιὰ τὴν παραχώρησι τῆς Θεσσαλίας.

Ἐνῶ μιλοῦσε ὁ κατακρίνων τὸν πρεσβευτὴν βουλευτής, ἕνας φίλος του τὸν διακόπτει καὶ τοῦ λέγει :

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε συνάδελφε, ὁ πρεσβευτὴς περὶ τοῦ ὁποίου μιλᾶτε ἐξεπλήρωσε τὸ καθῆκον του, κατὰ τοιοῦτον τρόπον μάλιστα, ὥστε πρέπει νὰ τοῦ στήσουμε καὶ ἀνδριάντα.

— Νὰ τοῦ στήσετε, ἀπαντᾶ ὁ ρήτωρ, ἀλλ' ἀντὶ λάσης ἐπιγραφῆς καὶ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον σημειώσατε ἀπὸ κάτω ὅτι... «ἀ π α γ ο ρ ε ύ ε τ α ι δ ι ὰ ρ ο π ά λ ο υ ».

* * *

Κατὰ τὸν Ἑλληνοβουλγαρικὸ πόλεμο ἕνας ἁπλοϊκὸς εὔζωνας ἀπὸ τὸ Καρπενῆσι, Φούντας ὀνομαζόμενος, ἐτραυματίσθη σὲ μιὰ μάχη καὶ μετεφέρθη σ' ἕνα νοσοκομεῖο, στὴν Ἀθήνα. Στὸ νοσοκομεῖο τὸν ἐπεσκέφθη ἕνας δημοσιογράφος καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ διηγηθῆ τὰ τῆς μάχης στὴν ὁποία ἔλαβε μέρος. Ὁ τραυματίας εὔζωνος διηγήθηκε μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς :

— Ταγματάρχη π' λιέτι εἴχαμαν τοὺν Ἰατρίδ'. Ἅμα εἰδαμάν τ'ς Βουλγάρ'ς, πέσαμαν ἀπάν' τ'ς σὰν λυσσασμέν' μὶ τ'ν ξιφουλόγχ' στοὺ χέρ' ...

...Τοὺς πήραμαν στοὺ κουντό, τοὺς φέραμαν γυρουβουλιὰ κὶ τ'ς πιτσοικόψαμαν. Τ'ς πῆρι οὐ διάουλους τοὺν πατέρα !...

...Οὐ ταγματάρχ'ς μᾶς ἔλεγι ἀποὺ καμμιὰ βουλὰ νἄχουμι κὶ τοὺ νοῦ μας. Ἀλλὰ δὲν βαρυέσι, ποιὸς τοὺν ἄκ'γι μέσ' στὴ φουτιὰ κὶ στοὺ πῦρ...

...Ἅμα μᾶς εἴδαν νὰ ζ'γώνουμι οἱ γουρνουμύτις, ἔκοψαν διξιὰ γιὰ νὰ πέσουν ἀπάν' στοὺ 18ου πιζικό. Εἴχαν καταλάβ' τί φεῖδ' κουλουδὸ θὰ τ'ς ἔτρωγι ἂν ἔπεφταν στὰ χέρια μας, κὶ τράβηξάν κατὰ τ'ς φαντάρς... Μὰ τ'ς πιτσοικόψανι κ' αὐτοῦνι διόντους !...

* * *

Ὁ Πυθαγόρας ἔλεγε ὅτι οἱ μεγαλείτεροι ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε κυρίως πέντε, ὀφείλουμε δὲ νὰ τοὺς καταπολεμοῦμε ἀκατάπαυστα καὶ ἀμείλικτα. Οἱ πέντε αὐτοὶ ἐχθροὶ εἶνε : ἡ ἀσθένειες τοῦ σώματος, ἡ ἀμάθεια τοῦ πνεύματος, τὰ πάθη τῆς καρδιᾶς, ἡ φιλονεικίες τῶν οἰκογενειῶν καὶ τὸ πρόωρο γῆρας.

* * *

Τέσσερα πράγματα εἶνε περισσότερα ἀπ' ὅσα τὰ φανταζόμεθα : τὰ χρόνια μας, τὰ χρέη μας, οἱ ἐχθροί μας καὶ τὰ λάθη μας.

* * *

Ἐπίσης τέσσερα πράγματα κυρίως δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐξαπατοῦν : ἡ φιλία τῶν ἀρχόντων, τὰ χάδια τῶν γυναικῶν, τὸ γέλιο τῶν ἐχθρῶν κι' ἡ καλοκαιρία τοῦ χειμῶνα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΔΟΥΜΑΣ... ΜΑΓΕΙΡΟΣ !..

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ περίφημος μυθιστοριογράφος Ἀλέξανδρος Δουμᾶς ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ τὰ καλὰ φαγητὰ κι' ἔδινε μεγάλη σημασία στὸ ζήτημα τῆς τροφῆς. Λίγοι ὅμως γνωρίζουν ὅτι πολλὲς φορὲς ἔμπαινε ὁ ἴδιος στὴν κουζίνα του κι' ἀνακατευόταν στὸ μαγείρευμα τοῦ φαγητοῦ, τὸ ὁποῖο μάλιστα τοῦ φαινόταν τότε πολὺ νοστιμότερο. Πολλὲς φορὲς ἄφινε στὴ μέση τὸ γράψιμο, διευθυνόταν στὸ μαγειρεῖο, σήκωνε ἀπάνω τὶ μανίκια του κι' ἄρχιζε ἔτσι τὴ δουλειὰ σὰν καλὴ νοικοκυρά. Κάποτε - κάποτε μάλιστα ἔπαιρνε μαζύ του καὶ τοὺς φίλους του, στοὺς ὁποίους ἀνέθετε διάφορες μικροϋπηρεσίες τῆς κουζίνας μὲ τὴν ἀπειλὴ ὅτι θὰ τοὺς ἀποκλείσῃ ἀπὸ τὸ τραπέζι του ἂν δὲν τὶς τελειώσουν.

Στὰ 1869 μάλιστα, παρ' ὅλες τὶς μεγάλες συγγραφικὲς ἀσχολίες του, βρῆκε τὸν καιρὸ νὰ συντάξῃ ἕνα ὀγκῶδες «Λεξικὸ Μαγειρικῆς» ἀπὸ 1200 σελίδες, καί, συγχρόνως, ἕνα πρακτικὸ ἐγχειρίδιο πρὸς χρῆσιν τῶν μαγειρισσῶν. Τὸ ἐγχειρίδιο αὐτὸ περιεῖχε χιλιάδες συνταγῶν μαγειρικῆς καὶ ἦταν συντεταγμένο μὲ κάθε δυνατὴ λεπτομέρεια, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ μένῃ καμμιὰ ἀπορία στὸν ἀναγνώστη.

Καὶ ἐνῶ ὁ περίφημος μυθιστοριογράφος συναγωνιζόταν μὲ τὰ ἔργα του τοὺς διασημοτέρους συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς του, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τὸ θεωροῦσε εὐτυχία του ὅταν οἱ φίλοι του, ποὺ καλότρωγαν πάντοτε στὸ σπίτι του, τὸν παρομοίαζαν μὲ τὸν διάσημο μάγειρο τῶν Παρισίων Καρέμ.